

פינחס

מתוך ספר לקוטי הלכות

בה"א בקנאו את קנאתי

אפלו עכשו שכבר נתנה תורה ויש לכל אחד בחירה בפשוטו, אף-על-פי-כן בעניני עצות איך לזכות לקים את דברי התורה ובאיזה דרך צריכין לילך, אם בדרך המחמירים וכו', אם בדרך המקבלים וכו', וכן למי להתקרב וכו'. בכל זה צריך האדם להבין מעצמו. ואם יסתכל על תכליתו הנצחית בעין האמת לאמתו בודאי יזכה להבין באיזה דרך ילך ולמי להתקרב בבחינת (תהלים לב) אשפילך ואורך בדרך זו תלך איעצה עליך עיני וכו'. וכמו שכתוב בהתורה כי מרחמם וכו' (בלקוטי תנינא סימן ז) שיש רמזים, שמה שאין יכולים לגמר בדבור גומרין בידיים ברמזים בחינת נטיתי ידי וכו' עין שם.

כל זה הוא בחינת נדר שנודר מעצמו מדעתו בשביל פרישות שזהו בחינת פינחס בן אלעזר בחינת כל המקנאין קנאת ה' צבאות שמבאר בדברי רבותינו ז"ל שאין מורין להם בפרוש. רק אמרו בדרך כלל הבעל ארמית קנאין פוגעין בו ואין מצוין ומורין בפרוש. רק מי שרוצה לקנאת קנאת ה' צבאות יבוא ויזכה וכו'.

זה בחינת צדקה של בעלי צדקה האמתיים שאינם נותנים בשביל כבוד ותפארת או מחמת טבעם רק נותנים בשביל ה' יתברך. והעקר להחזיק עוסקים בתורה כשרים אנשי אמת.

יצריכים לתן צדקה יותר

מכחם באפן שיבנו איזה בנין דקדשה שיהיה לו קיום לעולם וכמו שפרש רש"י על פסוק (קהלת ה) אוהב כסף לא ישבע כסף וכו' ומי אוהב בהמון לא תבואה גם זה הבל, ופרש רש"י שאפלו אם עושה מצות אם אינו עושה מצוה שיהיה לה קיום כגון בנין בית הכנסת או ספר תורה וכו'. וכמו שמצינו כמה פעמים בכמה עירות שהיה חסר להם צרכי רבים כגון בית המדרש או מקוה והיה קשה לקבץ מההמון וקפץ אחד ועשה משלו, צדקתו עומדת לעד. או אפלו שאינו עושה משלו רק שהוא מתעורר מעצמו לעסק בזה לנגש כל אחד ולסבל הרבה בזיונות ושפיכות דמים מכל אחד וטרח העסק והבנין וכו' והוא מקבל על עצמו כל זה בשביל המצוה הקיימת לעד שזהו גדול מאד כי גדול המעשה יותר מן העושה כמו שאמרו רבותינו ז"ל (בבא בתרא ט).

ובלבד שיהיה כונתו לשם שמים לא להתיהר ולקנטר חס ושלום. מכל שכן כשאחד עוסק בזכות הרבים הגדול מאד, שעוסק במצוה שאין לה תובעין שהוא זכות הרבים מאד, ויש לו הרבה יסורים ומניעות

כשת רבי נחמן

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

ובזיונות וכו' בשביל זה אבל כונתו לשמים בשביל האמת לאמתו שכל זה הוא בחינת קנאת ה' צבאות. (אורח חיים - הלכות ברכות השחר ה', אות צ"ד)

כוח איש אשר רוח בו

עקר המחלקת הוא מחלקת היצר הרע, שחולק על האדם ורוצה להורידו לשאול תחתיות חס ושלום, ועקר היצר הרע הוא בחינת חקירות וכפירות, שהם בחינת מחלקת, בחינת חלק לבם, ומשם נמשכין כל המחלוקות שבעולם, שכלם באים מבחינת מחלקת היצר הרע, ששרשו בפירות, פגם הרצון.

כי באמת המחלקת

הוא פגם הרצון, כי עקר המחלקת הוא בין הרצונות, שזה רוצה כך וזה רצונו להפך, ומחמת זה נעשה מחלקת חס ושלום. ועל-כן עקר השלום הוא על-ידי הצדיק היורד הגדול במעלה, שהוא בחינת משה, שנשמתו מבחינת רצון דרעין, רצון שברצונות, שהוא יודע רצון כל אחד ואחד מהיכן נמשך בשרשו.

על-כן הוא איש אשר רוח בו, שיודע להלך נגד רוחו של כל אחד ואחד, כי יודע לקשר וליחד רוחו ורצונו של כל אחד ואחד בשרש הרצון, ושם מיוחד ומקשר כלם ברצון אחד העליון, ואז נמשך אהבה ושלום גדול ונפלא ביניהם, מאחר שכלם בדעותיהם ורצונותיהם המשנות מקשרים ומיחדים ברצון אחד העליון, שאין בו שום שנוי, ושם כלו אחד וכלו שלום, כי הפל נכלל באחד. (הלכות שומר-שכר ב', אות י' לפי אוצר היראה - מחלוקת, אות נ"ג)

כוכב ונתתה מהודך עליו

עקר ההדור רואין רק בבחינת יהושע, בחינת ונתתה מהודך עליו, שהוא בחינת לבנה, בחינת (שיר השירים ו) יפה כלבנה. כי בבחינת משה אי אפשר לראות הודו והדרו, כי הוא בחינת חמה שאי אפשר להסתכל בה עתה, כי הוא בחינת כסא דמתיכסא וכו'.

סיפור השבוע

לקוטי מוהר"ן א' סעיף קצ"ד

... מי שרוצה כבוד, הוא שוטה! ... כי למשל:

שור גדול שלח פקיד לעיר אחד מהעירות שלו, למקום רחוק, והפקיד הנ"ל לקח לעצמו שם כל הכבוד, כי הערלים לא ידעו שהוא עבד השר, וסברו שהוא בעצמו השר, וכשהיו צריכים אליו היו נופלים לפניו רגליו, ונותנים לו כל הכבוד, והיו קוראים אותו עם כל הכנויים של כבוד השוכים להשר.

שפעם אחד, בא השר בעצמו לשם, ובא הפקיד לפניו, ושאל לו על עסקי המדינה ומדוע אלו הערלים אינם עובדים עבורתם. וקרא לשוטר אחד, ושאל אותו השר על עסק העיר, והערל השוטר לא הכיר את השר, רק את הפקיד, ותכף נפל לרגלי הפקיד, וחלק לו כל הכבוד השיך להשר, והשיב לו על עסק שאלתו ...

(ההמשך מעבר לדף)

על-כן באמת נאמר (שמות לד): ויראו מגשת אליו וכו' ויתן על פניו מסוה, כי אין לנו כח שיאיר יופיע עלינו כבוד הדר מלכותו כי אם על-ידי בחינת יהושע, בחינת לבנה שמקבלת מהשמש, מבחינת משה.

זה מה שכתוב (בסימן קמ) על פסוק (איוב לו) ביד כל אדם יחתום וכו', שבהצדיק בעצמו אין להעולם בו שום תפיסה רק על-ידי אנשיו וכו', עין שם. כי אנשיו ותלמידיו הם בחינת יהושע, על ידם דיקא נתגלה נפלאות הדרת קדשת הצדיק שהוא בחינת משה, שעל-ידי זה נתגלה כבוד הדר מלכותו יתברך וגדלתו עד אין חקר. (הלכות שבת ז', אות נ"ה)

תיקון הברית
הוא יסוד הכל

= מתוך לקוטי תפילות, כ"ז =

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"מ ב"ס)

טוב להגיד ולשיר נ נח נחמן מאומן לזכות לכל הישועות

סיפור השבוע

(המשך הסיפור)

זראות באב"י הנחל

= תשובה (חלק ד) =

... אזי נתהפכו פני הפקיד כשול קדרה, ונתבש מאד, כי אין בזיון גדול מזה, שבעיני השר נותנים לו כבוד הזה.

כמו כן, עקר הכבוד הוא רק מהדבור, כי איבר מהאדם, כגון יד, אינה יכולה לחלק לו כבוד, כי גם אינו נכר בהיד בעצמה תבנית האדם, וכן אפלו פני האדם אינו מיוחד להאדם בעצמו, כי נמצא גם חיה שיש לה פני אדם, כגון קוף, ואין זה גדר האדם. ועל-כן, אינו מקבל כבוד כי אם מהדבור, שבוה מבדל האדם מחי.

ועל-כן, מאחר שעקר הכבוד הוא בהדבור, והדבור הוא היכל המלך, כי "היכל" גימטריא "א-דני", בחינת הדבור, כמו שכתוב (תהלים נא): **א-דני שפתי תפתח** (ע' תיקון יח); אס-כן רוצה לקבל כבוד בהיכל המלך, ואין בזיון גדול מזה, כיודע בחוש, שבודאי יתבש העבד מאד כשיחלק לו כבוד גדול לפני המלך, כנזכר לעיל במשל הנ"ל.

משיבת נפש

(ו) ... והעצה לזה ולעלות מדרגא לדרגא, לתן צדקה לעניים הגונים כי עקר גדלת הבורא יתברך נתגלה על-ידי צדקה שנותנים לעני הגון שעל-ידיה הקדוש-ברוך-הוא מתגדל ומתפאר ועל-ידיה יזכה להכניע הקלפות שהם המניעות והבלבולים וכו' שמתגברים בכל דרגא ודרגא כנ"ל. נל"מ – סעיף כ"ד

עוד עצה לזה שישמח את עצמו ויגיל וישח בנקדתי הטובה במה שזכה להיות מזרע ישראל ולהתקרב לאנשי אמת המוליכין ומדריכין אותו בדרך האמת אשר על-ידיה אין שיהיה יש לו תקנה טובה לנצח ועל-ידי השמחה הזאת הוא משבר הקלפות שהם המניעות כו' שזכר דרגא: [שם]

ר' ישראל ספר חלום, שרבוני-הקדוש בא והיה נראה צעיר ואמר לו: "פה הוא מקום טוב". רבוני-הקדוש שבח בלחש באידיש את ה' שנתן לו תפוח, זה נזה... הוא היה תמיד דבוק בהשם יתברך. שכל מה שהיה אוכל, הוא היה נותן תודה להשם יתברך. אה, וגם ראיתי רבנו וגם אנשי רבנו. (ר' ישראל מספר חלום שחלם: "רבנו היה מקדש השבת, עושה קדוש, והיו סביבו כל תלמידיו, ואני הייתי ה'הכי קרוב אליו. הוא היה עושה כאלו הוא רוצה לשכב ונפל אחורה, ואני הייתי מחזיק בגב שלו כדי שלא יפלו...").

חיים שלו, לא היה חסר לו כלום, מה שיש - טוב, (כמובא ב'שיחות הר"ן' על שבח שרבוני היה משבח את ה' באידיש על כל מאכל שאמו נתנה לו וכו') - אהה! והמאכל לחם עם מלפפון, זה לא היה ביקר - לא היה צריך לקפה כלל. וראיתי שזה טוב, יש לחם - היה טוב. (ר' ישראל צוחק בדמעות).

עזות ותפילות

זכרון, א-ב

התפלה מסגל לזכרון (לקוטי מוהר"ן, סימן ז').

על-ידי תענית וצדקה, ובפרט צדקה לארץ-ישראל, על-ידיה נתבטל השכחה וזוכה לזכרון (שם לו).

... וברחמיך הרבים תוציאני ותעלני מבחינת בהמה לבחינת אדם, מגוף לנפש, מחמר לצורה, מחשך לאור, מסכלות לחכמה, מחכמות ומחשבות חיצוניות לחכמות התורה הקדושה, משכחה לזכרון. ותשפיע עלי מאתך כח הזכרון, ואזכה לזכור תמיד היטב את כל דברי תורתך ועבודתך, הן מה שאני לומד בספרים הקדושים, הן מה ששמעתי או מה שאני עתיד לשמע מפי רבותי וחברי כל הדברים הקדושים הנוגעים לזראת ה' ולעבודתו ותורתו, כלם אזכה לזכור תמיד היטב בלתי הזכרון דקדשה מעתה ועד עולם, ולא אשכח שום דבר ממשנתי.

ואזכה לזכור תמיד היטב היטב את אחריתי וסופי, ולשום לבי היטב על מה אתינא להאי עלמא שפלה, ומה יהיה בסופי ואחריתי כאשר יבא קצי, ולא אשכח זאת כל ימי חיי, ואזכה לזכור זאת היטב בכל יום ויום, כי כל ימינו ושנותינו הם הכל, כחלום יעוף, וכצל עובר, כענן כלה, וכרוח נושבת,

ועזרני ברחמיך הרבים שאזכה לשפח את כל מיני מחשבות וזרות, מחשבות חיצוניות וחכמות חיצוניות, וכל מיני ההרהורים רעים ועקמימיות שבלב, שנדבקו בלבי ובדעתי בעונותי הרבים, וכל מיני מחשבות המבלבלים מעבודתך האמתיות. כלם אזכה ברחמיך הרבים להעבירם מדעתי ולבי לגמרי ולשכחם לגמרי מעתה ועד עולם, ומעתה אזכה לזכר אותך תמיד בכל עת, בשבתי בביתי ובכלתי בדרך בשכבי ובקומי, ולדבק מחשבתי אליך תמיד ולתורתך ולעבודתך באמת, ביראה ואהבה בקדשה ובטהרה גדולה באמת ובאמונה שלמה.

ואזכה שיתדבק לבי ומחשבתי אליך ולתורתך ולמצותיך באמת, בדבקות גדול ובהתקשרות אמין וחזק מאד, עד שאזכה לזכור היטב את כל דברי תורתך ועבודתך תמיד לעולם ועד, ולא אשכח שום דבר מדברי תורה ועבודה לעולם, רק אזכה לזכרם תמיד בעלמא דין ובעלמא דאתי: (לקוטי תפילות א' – מתוך תפילה ל"ז)